

Sygn. akt VIII C 640/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 40.032,81 zł (czterdzieści tysięcy trzydzieści dwa złote i osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 6.219 zł (sześć tysięcy dwieście dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 614,99 zł (sześćset czternaście złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 640/21

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wytoczył przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 40.032,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 26 sierpnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do B. C. samochód marki M. (...) (klasa F). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Poszkodowany wykorzystywał uszkodzony pojazd w celu wykonywania obowiązków życia codziennego i potrzebował na czas naprawy pojazdu zastępczego. W związku z kolizją oraz bezskutecznymi próbami skontaktowania się z pozwanym poszkodowany wynajął od powoda samochód zastępczy marki M. (...), tj. tej samej klasy co pojazd uszkodzony. Stawka dobową najmu wyniosła 499 zł netto (613,77 zł brutto), a sam najem trwał w okresie od 7 września 2020 roku do 24 listopada 2020 roku, tj. 78 dni. Łączny koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł 47.874,06 zł.

Powód nabył przedmiotową wierzycelność w drodze umowy cesji. Poszkodowany nie miał możliwości parkowania uszkodzonego pojazdu, z którego mogły wyciekać niebezpieczne płyny oraz który mógł zostać skradziony, wobec czego zmuszony był skorzystać z usługi parkingu dla uszkodzonego pojazdu przez 15 dni. Po zgłoszeniu szkody pozwany odmówił naprawienia szkody w całości, przyznając na rzecz powoda kwotę 8.487 zł. Mimo wezwania do zapłaty pozwany odmówił przyznania dopłaty odszkodowania, uznając za uzasadniony okres najmu jedynie 22 dni, nadto przyjmując obniżoną stawkę najmu pojazdu, tj. 369 zł za dobę. Pozwany wskazał również na niższe stawki w zakresie usługi parkowania pojazdu w wysokości 24,60 zł za jedną dobę parkowania.

(pozew k. 4-17)

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pełnomocnik pozwanego oświadczył, nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność, uprawnienia poszkodowanego do korzystania z pojazdu zastępczego oraz okresu najmu (78 dni) wyjaśnił, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowane przez ubezpieczyciela podlegają rekompensacie jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W kontekście powyższego podniósł, że przy zgłoszeniu szkody poszkodowany otrzymał informację o możliwości najmu auta zastępczego za pośrednictwem współpracującej z pozwanym wypożyczalni. Przedmiotowe informacje zostały przesłane poszkodowanemu w wiadomości email. W jej treści podano, że najem spoza sieci wypożyczalni współpracujących z pozwanym wiąże się z ryzykiem weryfikacji stawki oraz czasu trwania najmu. Pełnomocnik wskazał ponadto, że nie kwestionuje przyjętego przez powoda okresu usługi parkowania (15 dni) oraz stawki za parkowanie.

(odpowiedź na pozew k. 53-55v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k.105-105v., k.117-124, k. 129-130v., protokół rozprawy k. 75-78, k. 155-156, k. 168)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...) będący własnością B. C.. Uszkodzeniu uległ tył i lewy bok auta, rozerwany został bak paliwa. Z uwagi na powyższe uszkodzenia pojazd nie był jezdny.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u poprzednika prawnego pozwanego.

(zeznania świadka B. C. 00:05:56-00:17:06 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 października 2021 roku k 75-78, okoliczności bezsporne)

Poszkodowany próbował telefonicznie zgłosić szkodę jednakże nieskutecznie, zaś następnego dnia wyjeżdżał na urlop i działania związane ze szkodą podjął dopiero po powrocie z urlopu. Z uwagi na fakt, że potrzebował auta zastępczego, postanowił wynająć pojazd na własną rękę. W tym celu przeszukał oferty dostępne w Internecie szukając najbardziej korzystnej oferty w segmencie adekwatnym do uszkodzonego pojazdu. B. C. zwracał uwagę na cenę, i tym sposobem natrafił na ofertę powoda, która była najkorzystniejsza. Inne firmy oferowały poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego klasy niższej albo dawały limit kilometrów.

W dniu 7 września 2020 roku B. C. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) (klasa F) za stawkę dobową 499 zł netto. Umowa została zawarta na czas określony – do wypłaty odszkodowania przez firmę ubezpieczeniową, z przedłużeniem max. na czas niezwłocznej naprawy pojazdu przy szkodzie częściowej. W przypadku zakończenia umowy przed terminem, na który została zawarta, wynajmującemu przysługiwało odszkodowanie z tytułu

utraconych z tego powodu korzyści, a niezależnie od tego najemca zobowiązany był do zapłaty kary umownej w kwocie 10.000 zł. Umowa nie przewidywała kaucji, zniesiony był udział własny i limit km, brak było kar umownych oraz opłat za przygotowanie i podstawienie pojazdu.

W oświadczeniu do umowy B. C. wskazał, że pojazd zastępczy jest mu potrzebny do dojazdów do pracy i placówek medycznych, dowozu dzieci do szkoły i na zajęcia pozalekcyjne, a także do wykonywania czynności związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego (zakupy, przewóz rzeczy itp.).

Po zawarciu przedmiotowej umowy poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne.

W dniu 11 września 2020 roku ubezpieczyciel przesłał poszkodowanemu wiadomość email, w której poinformował o możliwości zorganizowania nieodpłatnego wynajmu auta, bez kosztów podstawienia i odbioru, limitu kilometrów oraz kaucji.

(zeznania świadka B. C. 00:05:56-00:17:06 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 19 października 2021 roku k 75-78, oświadczenie k. 34, wydruk wiadomości email z informacją o możliwości najmu k. 59-62, umowa najmu k. 33)

Poszkodowany na skutek przedmiotowego zdarzenia szkodzącego, zmuszony był również do skorzystania z usługi parkowania uszkodzonego pojazdu w okresie od 26 sierpnia 2020 roku do 10 września 2020 roku, bowiem z pojazdu mogły wyciekać różne niebezpieczne płyny bądź uszkodzony pojazd mógł zostać skradziony. Powód w dniu 10 września 2020 roku wystawił na B. C. fakturę VAT nr (...) z tytułu usługi parkowania w okresie 15 dni na kwotę 525 zł netto, 645,75 zł brutto, płatną w terminie 7 dni.

Decyzją z dnia 23 listopada 2020 roku pozwany przyznał poszkodowanemu kwotę 57.880 zł tytułem odszkodowania za powstanie szkody całkowitej w pojeździe.

Najem pojazdu zastępczego zakończył się w dniu 24 listopada 2020 roku, tj. po 78 dobach. Tego samego dnia powód wystawił na B. C. fakturę VAT nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie 78 dni na kwotę 38.922 zł netto, 47.874,06 zł brutto, płatną w terminie 7 dni.

W tej dacie poszkodowany zawarł również z powodem umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność wynikająca z prawa do uzyskania odszkodowania względem poprzednika prawnego pozwanego za wyrządzoną szkodę z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów parkowania.

Faktura za najem została przesłana ubezpieczycielowi, który potwierdził ten fakt w wiadomości email z dnia 30 listopada 2020 roku. Decyzją z dnia 15 grudnia 2020 roku ubezpieczyciel przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 8.487 zł za najem auta zastępczego. W jej treści wyjaśnił, że uznał za zasadny 22-dniowy okres najmu i zweryfikował stawkę dobową do poziomu 369 zł. Pozwany zweryfikował również koszt parkingu uznając 15 dni parkowania oraz przyjmując stawkę 24,60 zł i wypłacił z tego tytułu łączną kwotę 369 zł.

Nie zgadzając się z przedmiotową decyzją powód wywiódł od niej odwołanie i w piśmie z dnia 28 grudnia 2020 roku, doręczonym 30 grudnia 2020 roku, wezwał ubezpieczyciela do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 39.756,06 zł. W odpowiedzi ubezpieczyciel podtrzymał swoje stanowisko.

(faktura k. 35, k. 43, umowa cesji k. 32, k. 42, wydruk wiadomości email k. 36, decyzja k. 37-38, k. 127, wezwanie do zapłaty k. 41, potwierdzenie odbioru k. 40-40v.)

Uszkodzony pojazd oraz pojazd zastępczy marki M. (...) należą do autosegmentu F (P.).

Nie każda wypożyczalnia posiada w swej flocie pojazd segmentu F. Wypożyczalnie wskazane przez pozwanego oferujące niższą stawkę za najem nie precyzują w jakiej dacie obowiązywały wskazane stawki, nadto wypożyczalnie te nie posiadają w ofercie pojazdów segmentu F bądź obowiązuje limit kilometrów lub udział własny w szkodzie.

Dobowa stawka najmu pojazdu zastępczego segmentu F (jak pojazd uszkodzony) mieściła się w przedziale od netto 349 do 772 zł netto (429-949 zł brutto) dla ofert na 2020 rok bez limitu kilometrów przy uwzględnieniu pełnego zakresu ubezpieczenia AC,OC, (...) ze zniesieniem udziału własnego w szkodzie.

Powyżej 7 dni najmu przedział ten wynosił od 299 do 772 zł netto (od 368 zł brutto do 949 zł brutto).

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 84-98, opinia uzupełniająca k. 134-138)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadka oraz pisemna opinia biegłego sądowego G. P.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający przedsięwzięcie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 26 sierpnia 2020 roku, w wyniku którego należący do B. C. samochód marki M. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również okresu najmu i kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu. Sporna była jedynie dobową stawka za najem.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że bezpośrednio po szkodzie B. C. podjął próbę kontaktu z ubezpieczycielem, która była jednak nieudana. Wobec faktu, że po powrocie z urlopu auto zastępcze było mu pilnie potrzebne poszkodowany zdecydował się znaleźć ofertę na własną rękę, kierując się zarówno ceną za najem adekwatną do segmentu uszkodzonego pojazdu, a także warunkami, na których mu zależało. Tym sposobem natrafiła na ofertę powoda, która w jej ocenie

– po porównaniu z pozostałymi znalezionymi ofertami – wydała się jej najkorzystniejsza, dlatego też podjął decyzję o jej wyborze. Zeznania B. C. dają podstawę do wniosku, że przedsięwziął on działania, jakich można oczekiwać od

osoby poszkodowanej w zdarzeniu drogowym, tj. w pierwszej kolejności podjął próbę zgłoszenia szkody, a następnie przeanalizował oferty rynkowe w zakresie najmu pojazdu zastępczego. W wyniku tych działań wybrał ofertę powoda, która niewątpliwie była ofertą korzystną zarówno z punktu widzenia samych warunków najmu, ale także dobowej stawki. Ta bowiem wynosiła 499 zł netto i jak wyjaśnił biegły sądowy plasowała się w zakresie obserwowanych stawek rynkowych za wynajem pojazdu segmentu F. W konsekwencji Sąd przyjął, że B. C. podjął działania mające na celu minimalizację rozmiarów szkody, skoro wybór powodowej firmy nie był bezrefleksyjny i został poprzedzony analizą ofert rynkowych. Depozycje B. C. nie były przy tym podważane przez pozwanego, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. W drugiej kolejności zwrócić należy uwagę, że uszkodzony samochód marki M. (...), należał do segmentu F (P.). Okoliczność ta jest niezwykle istotna i sprowadza się nie tylko do kwestii wysokości stawki za najem, ale także do marek pojazdów i ich wyposażenia. Opierając

się na dokumentach złożonych przez pozwanego można założyć,

że do wypożyczalnie przez niego wskazywane w dacie zdarzenia nie oferowały pojazdów zastępczych segmentu F, bądź jeżeli miały takie w ofercie obowiązywał limit kilometrów i udział własny w szkodzie. Nie budzi przy tym wątpliwości, że B. C. kupując M. (...) kierował się konkretnymi kryteriami, zależało mu na odpowiedniej klasie pojazdu, wyposażeniu, rodzaju wykończenia. Oczywistym wydaje się, że osoba decydująca się na markę M. z segmentu premium, nie tylko oczekuje pojazdu, który pozwoli mu się przemieścić z punktu A do punktu B, ale także najwyższego komfortu i prestiżu, jakie daje taki segment pojazdu. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że poszkodowany mógł wynająć auto segmentu nie wyższego niż pojazd uszkodzony. Warunek ten B. C. spełnił. W konsekwencji nie sposób przyjąć, że propozycja pozwanego obejmowała pojazd adekwatny segmentem do pojazdu uszkodzonego. W istocie zatem ubezpieczyciel nie przedstawił B. C. propozycji, z której – biorąc pod uwagę klasę uszkodzonego auta i oczekiwania wobec samochodu zastępczego – mógł on realnie skorzystać. O czym była już mowa, w świetle obowiązującego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W realiach niniejszej sprawy wynajęcie przez B. C. samochodu marki M. (...) było celowe, pojazd ten był bowiem tego samego autosegmentu co pojazd uszkodzony, ale także ekonomicznie uzasadnione, skoro poszkodowany wybrał ofertę, która plasowała się w granicach stawek dla segmentu F. Powtórzenia wymaga, że korzystając z oferty powoda poszkodowany sprostał warunkom przedstawionym przez pozwanego, tj. wynajął pojazd z segmentu nie wyższego niż pojazd uszkodzony. Kryterium to jest niewątpliwie istotne, skoro każdy z ubezpieczycieli uzależnia stawkę za najem, a w konsekwencji kwotę odszkodowania, właśnie od segmentu uszkodzonego pojazdu, nie zaś od samych warunków najmu. To segment uszkodzonego auta w ocenie pozwanego determinował wysokość należnej powodowi rekompensaty.

W świetle poczynionych rozważań jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że propozycja ubezpieczyciela odnośnie najmu auta zastępczego miała ogólnikowy charakter. Ubezpieczyciel nie wskazał zasad, na jakich najem by się odbywał, przestając na lakonicznym stwierdzeniu, że najem jest bezgotówkowy, brak jest kaucji oraz kosztów podstawienia pojazdu. Przesłana informacja w zasadzie umożliwiała jedynie ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter. Jednocześnie, o czym była mowa, ubezpieczyciel w chwili zgłoszenia szkody miał świadomość, że poszkodowana korzysta już z samochodu zastępczego. Jak wyjaśnił zaś Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W zaistniałych realiach B. C. został pozbawiony prawa do weryfikacji przedstawionej przez powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności. Poprzednik prawny pozwanego przestając na cząstkowej, nieweryfikowalnej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede

wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. W ocenie Sądu wymagane od poszkodowanego, aby w oparciu o tak ogólnikowe dane podmienił samochód narażałoby go na ryzyko, że w ostateczności oferta wypożyczalni będzie gorsza od oferty powoda.

Finalnie, odnosząc się do wypożyczalni wskazanych przez pozwanego, uwypuklenia wymaga, że przewidują one m.in. możliwość udziału własnego, a także limit kilometrów. Warunki te odbiegają zatem od warunków zaoferowanych przez powoda.

Podsumowując Sąd uznał, że B. C. był uprawniona do wynajęcia pojazdu za stawkę 499 zł netto.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.032,81 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów parkowania Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powód wskazał, że zgłoszenie szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu doręczone zostało pozwanemu w dniu 30 listopada 2020 roku, zaś po upływie 30 dniowego terminu na zlikwidowanie szkody roszczenie powoda stało się wymagalne. Wobec czego, zgodnie z żądaniem pozwu ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia następnego, tj. od dnia 31 grudnia 2020 roku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.219 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 2.002 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 3.600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na biegłego – 600 zł.

Sąd działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) stosownie do wyniku procesu nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nieuiszczone koszty sądowe obejmujące wynagrodzenie biegłego w kwocie 614,99 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.